

บันทึกพิเศษ
เรื่อง นมัสการหลวงปู่ ณ เกศแก้วจุฬามณี
โดย วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

บันทึกพิเศษเรื่องนี้ ข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชย ได้นิมนต์ขึ้นเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2559 ขึ้น 15 ค่ำ เป็นการนิมนต์ตามปกติซึ่งในวันดังกล่าวข้าพเจ้าได้เข้านอน เวลา 20.45 น. รู้สึกว่าง่วงนอนเร็วกว่าปกติ เป็นการนอนหลับที่สนิทไม่มีอะไรมา รบกวนเลย ตามสัญญาติญาณของข้าพเจ้าได้สัมผัสกับบุคคล 2 ท่าน ท่านหนึ่งเป็น พระชื่อ ครูบาคันธา คันธาโล อีก ท่านหนึ่งคือพญาพิงคราช หรือจะเรียก อีกอย่าง หนึ่งว่า พญาพิงคราช

ในอดีต 1000 กว่าปีมาแล้ว ครูบาคันธา อยู่ ณ เมืองสร้อย จังหวัดตาก ส่วน พญาพิงคราชอยู่ ณ ดอยตุง อ.แม่สาย จ.เชียงราย ทั้งสองได้สืบบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว 1000 กว่าปี ทั้งครูบาคันธาและพญาพิงคราช ได้ตกลงกันขอให้ข้าพเจ้า นายไพศาล แสนไชย เป็นสื่อหรือเป็นล่ามของโลกมนุษย์ให้ เพื่อได้ชี้หนทาง แสงสว่างหรือ หนทางแห่งธรรมให้กับมนุษย์ให้รู้จักผิดชอบชั่วดี รู้จักกฎแห่งกรรม รู้จักการเวียนว่ายตายเกิด ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว โดยที่ข้าพเจ้าเป็นสื่อหรือเป็นล่ามของ เมืองมนุษย์มาเป็นเวลา 6 ปีแล้ว ซึ่งเริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2524 มาจนถึงปัจจุบันก็ยัง ทำหน้าที่อันนี้อยู่ด้วยความเต็มอกเต็มใจเพื่อจะปลูกฝังกุศลผลบุญให้กับ ตนเอง และผู้อื่นให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจว่าบุญและบาปนั้นมี จริง เพราะเป็น สิ่งที่จะเอื้อต่ออนตาก็ไม่เหลือ วิสัยพุทธศาสนิกชน ทั้งหลายที่จะ เข้าใจได้

ในวันนั้นก็เช่นเดียวกันทั้งครูบาคันธาและพญาพิงคราช ก็ได้ข้าพเจ้าไปโดย ผ่านบ้านผ่านเมืองมากมาย ลักษณะการไปในโลกแห่งวิญญาณ หรือจะเรียกอีกอย่าง หนึ่งว่าเป็น “โลกทิพย์” เป็นสถานที่อยู่ของผู้หมั่น สักสมบุญกุศลเท่านั้นที่จะมีสิทธิ์ มาได้ ต่อเมื่อได้สืบบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้ว

ในกรณีที่เป็นวันสำคัญในทางพระพุทธศาสนา การไปในนิมิตของข้าพเจ้า จะมีเสียงแต่เสียงดนตรี นำทางไปทุกครั้ง (เสียงดนตรีที่ข้าพเจ้าได้ยินมาข้าพเจ้าได้เสาะแสวงหาและได้อัดเป็นเทปไว้แล้ว เป็นเสียงบรรเลงที่เหมือนกับเสียงดนตรี ที่ข้าพเจ้าได้ยินมาจากโลกที่เป็นทิพย์)

เมื่อครูบาคันธา พญาพิงคราชและข้าพเจ้านายไพศาลแสนไชย ไปยังสถานที่ แห่งหนึ่งซึ่งสวยงามมาก และเป็นสถานที่ที่ข้าพเจ้าได้มาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ไม่ทราบว่าเป็นสถานที่อะไร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน เมื่อไปถึง ก็ได้พบกับพระภิกษุมากมายหลายองค์ เหลืออร่ามเต็มสถานที่นั้น (มีทั้งพระภิกษุของไทยและของ ต่างประเทศ แต่ในที่นี้ จะกล่าวเฉพาะที่ครูบาคันธาและพญาพิงคราชพาไปพบเท่านั้น) มีและได้เห็น พระธาตุ เป็นแท่งทึบสีเขียวมรกต ซึ่งเหล่าพระภิกษุสงฆ์ได้นั่งกันอยู่อย่างสงบนิ่ง ข้าพเจ้าเข้าใจว่า พระภิกษุสงฆ์ เหล่านั้นมานมัสการธาตุองค์นี้ประการหนึ่งและได้มา สนทนาธรรมกันตามธรรมเนียมแห่ง “โลกทิพย์” อีกประการหนึ่ง

พระภิกษุที่นั่งเรียงรายกันอยู่ ณ ที่นั้น (ข้าพเจ้าขอเรียกสถานที่แห่งนี้ว่า เกศแก้วจุฬามณี) ข้าพเจ้าได้ พบกับครูบาอาจารย์มากหน้าหลายตา อาทิเช่น ครูบาหลวง วัดฝายหิน จ.เชียงใหม่, ครูบาอินแก้ว วัดอินทิล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน ครูบาคำแสน อินทจักโก วัดสวนดอก จ.เชียงใหม่ , ครูบาคำแสน คุณาลังกาโร วัดป่าดอน มุล อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่, ครูบาศรีวิชัย วัดบ้านปาง อ.ลี้ จ.ลำพูน, ครูบาปัน โปธิโก วัดหนองจาง

เหมือนจี้ จ.ลำพูน, ครูบาจง วัดหน้าต่านอก จ.อยุธยา เป็นต้น ซึ่งครูบาเหล่านี้ได้สืบทอดจากโลกมนุษย์ไปแล้วทั้งสิ้น

ในที่นี้จะขอเล่ารายละเอียดที่ได้มีโอกาสเข้าพบปะครูบาอาจารย์เรียงตามลำดับ ในวันที่มีครูบาทหลวง วัดฝายหิน จ.เชียงใหม่ เป็นประธาน ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นว่า ครูบาแต่ละองค์แต่ละท่าน มีหน้าตาอึมเิบ เบิกบานและคิดว่าครูบาอาจารย์เหล่านี้ จะต้องมีการลงสังฆกรรมกันอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้คุยอะไรกันกับ ครูบาทหลวง แต่ได้คุยกับครูบาคำแสน คุณาลังกาโร วัดป่าดอนมูล อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่ ท่านได้บอกข้าพเจ้าว่า แม้จะสืบทอดจากโลกมนุษย์ไปแล้วแต่ก็ได้ส่งจิต ส่งใจแผ่เมตตาไปยังโลกมนุษย์เสมอ และบอกว่า “ธรรมจักรเกิดขึ้นที่ไหน พระภิกษุสงฆ์บริสุทธิเกิดขึ้นที่นั่น สมัยครูบายังมีชีวิตอยู่ ครูบาได้สวดธรรมจักรได้ 700 กว่าครั้งตั้งแต่เป็นสามเณรมา” ท่านพูดแต่เพียงเท่านี้

ถัดมาเป็นครูบาคำแสน อิทธิกิจโกวัดสวนดอก จ.เชียงใหม่ บอกกับข้าพเจ้าว่า “ครูบากับไฟศาล ไม่เคยพบกันในโลกมนุษย์ แต่ได้มาพบกันใน “โลกทิพย์” นี้ น่าเสียดายนะ ครูบาคำแสน วัดสวนดอก บอกกับข้าพเจ้าว่า การจะทำอะไรก็ดี ก็ขอให้เอา “ศีล” นำ เพราะ “ศีล” เป็นสิ่งที่ดีที่สุด ปลอดภัยที่สุด มีอานุภาพที่สุด ทำศีลกำหนดศีลไว้ให้ดีครูบาฯ บอกอีกว่าก่อนครูบาจะสืบทอดท่านปวตศีรชะนิดเดียว เท่านั้นพระเถระบอกให้ครูบาอนลงอย่างว่าง่ายๆ ไม่ดั้นรนไม่กระวนกระวายไม่หวั่น ไม่แบกหามอะไรไว้เพราะสังขารของครูบาฯ มากแล้วไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไรเอาศีลเป็น ที่ตั้ง สักพักก็สิ้นลมหายใจ เมื่อสืบทอดจากโลกมนุษย์มาแล้วก็มาอยู่ที่นี่ เมื่อถึงเวลา วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ก็อธิษฐานจิตมาสักการะบูชาธาตุที่นี่ ครูบาฯ อื่น ๆ ก็มากันมากมาย ธาตุนี้เรียกว่า “เกศแก้วจุฬามณี” มียกใหญ่ยอดเดียวมม 4 มีฉัตรทอง ด้วย” ขณะที่ครูบาฯ วัดสวนดอกพูดขึ้น พลันสายตาศาพเจ้าก็ได้เห็นกับ ครูบาวัดน้ำ บ่อหลวง (พระสุธรรมญาณเถระ) อ.สันป่าตอง จ.เชียงใหม่ แต่ก็ไม่ได้พูดคุยอะไร

ย้อนกลับมาที่ครูบาทหลวง วัดฝายหิน ครูบาเอามือลูบหัวข้าพเจ้า แล้วบอกว่า “เฮ้อ เอาจริงของนี่ไป” ข้าพเจ้าก็ถามว่า “อะไรครับครูบา” ครูบาก็บอกว่า “อันนี้” ว่าแล้วท่านก็เอานิ้วหนึ่งลูบตัวข้าพเจ้าแล้วบอกอีกว่า “เอาไปเถอะ สิ่งของนี้จะตาม ไปทุกหนทุกแห่งมันเป็น “โผฐสัมผัส ปัญจะเวกขณะ” เรียกว่าเป็นกลิ่นศีล กลิ่นธรรม ก็ได้”

ข้าพเจ้าได้ถามครูบาทหลวง วัดฝายหิน ผู้เป็นประธานสงฆ์ ณ ที่นั้นว่า “ตัวผมก็ได้มาที่นี่หลายครั้งแล้ว ที่นี่เป็นอะไรกัน” ครูบาได้ตอบว่า “ที่นี่คือ สักคัง โลกัง” ข้าพเจ้าก็ได้ถามอีกว่า “สักคัง โลกัง คืออะไร” ท่านครูบาก็บอกว่า “คนในโลก มนุษย์หลาย ๆ พวกก็รู้” ตอนนี้นั้นท่านอาจารย์ จ.ลำพูน (ขอสงวนชื่อไม่เปิดเผย เพราะท่านยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์) พูดว่า “สักคัง โลกังนั้นหมายถึงดินแดนของ ผู้มีฤทธิ์อยู่อาศัย สักกะมหาเสข เป็นโลกของเทวดา”

ครูบาทหลวง วัดฝายหิน บอกอีกว่า “ทุกวันนี้ท่านเป็นห่วงศาสนา ผู้ปฏิบัติ มีน้อย ผู้ห่างวัดห่างวามีน้อย เหลือเกิน คนในวัดน้อย คนนอกวัดมาก แม้แต่จะมี พระสงฆ์องค์เจ้าก็เป็นเพียงสมมุติสงฆ์ หาใช่อริยสงฆ์ไม่ การให้ท่านมีพอสสมควรคนรักษาศีล นอนวัดนอนวามีน้อย ถึงจะมีก็ไม่รู้ความหมายของการนอนวัด เห็น เขานอนก็นอนกลัวเขาจะว่า คนอย่างนี้มาก ไม่ต้องพูดถึงการปฏิบัติธรรมภาวนา”

ถัดจากนั้นมาก็มาหา ครูบาอินแก้ว วัดอินทิล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน ได้พูดขึ้นว่า “บ้านเมืองในโลกมนุษย์เราทุกวันนี้ ติดขัดอยู่แต่อบาย มีแต่เป็นทางแห่งความหายนะ ทางเสื่อมอะไรนาเข้ามาก็เห็นกันอยู่แล้ว มีแต่สิ่งเลวทราม และก็ขอสิ่งความไปหา

แก้ว แก้วปัจจุบันอยู่วัดอินทิล อ.ป่าซาง จ.ลำพูน) ว่าข้าสบายดีแล้ว อะไรที่จะ สร้างจะทำ ก็ทำได้จะ อุทิศส่วนกุศลให้ครูบาอาจารย์จะทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ ไม่ว่าอะไร แต่ถ้าอยากสุข สงบ ร่มเย็น ก็ขอให้ปฏิบัติธรรม ภาวนาใส่ใจต่อโลกธรรมน้อย ปฏิบัติธรรม ให้มาก ก่อนที่ครูบาจะสิ้นบุญ 7 ปี ก็ได้สั่งสอนแก้ว อะไรไว้และคง จะจำได้”

ถัดจากนั้นก็ให้หมอบคลานไปหา ครูบาจาง วัดหน้าต่างนอก จ.อยุธยา โดย ท่านครูบาได้พูดถึงความ เป็นไปของคุณเอนก ทองเดชศรี ว่า “การที่คนเราจะให้อยู่ อย่างสงบร่มเย็นก็หมั่นเมตตาภาวนามาภาวนาที่วัด สันป่ายางหลวงขอให้เจ้าสำนัก นั้น (หมายถึงท่านอาจารย์อินทรปัญญาวุฒโน เจ้าอาวาสวัดสันป่ายางหลวง จ. ลำพูน) ช่วยแผ่เมตตาให้ นำไปให้สรรพสัตว์ที่เป็นเจ้ากรรมนายเวร ก็ขอให้ใช้บท อิติปิโส กลมเกลียวกลุ่มแก้ว บารมี 10 ทิศ แล้วก็ให้คุณเอนกแผ่เมตตาเป็นประจำทุกคำคืน แล้วเหตุการณ์ต่างๆ ก็จะคลี่คลายไปในทางที่ดี”

จากนั้นก็วกกลับไปหา ครูบาคำแสน “เออ...โลกียะธรรม 8 อันได้แก่ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ สรรเสริญ นินทาทุกข์ สุข” และได้พูดถึงนิรณธรรม 5 เรื่อง พุทธานุสสติ เจริญพุทโธ แล้วพูดว่า “โลกมนุษย์เรา เขตสันกำแพง ที่ร้อนก็จะกลายเป็นเย็น หินบิโหลใครคู่บ่ฟ้อ ซึ่งตีความหมายออกมาว่า ถ้าไม่แสวงหาผล นิพพานคงไม่เกิด ไม่ค้นหาสัจธรรมก็ไม่ได้อะไร สูญเปล่า และได้พูดฝากมาว่า “ขอให้ปฏิบัติธรรมกันอย่าง เต็มที่ และพูดเป็นปริศนาธรรมอีกว่า “ใคร ใครเย็น ให้อาบน้ำวังหิน ใครใครมีศีล ก็ให้หมั่นค้า ใครใครขึ้นสู่ สรรค์ ก็หมั่นฆ่าเจ้าเออาของ” ครูบาคำแสนบอกว่าอย่างนี้

ถัดจากนั้นก็มาหา ครูบาพัฒน์ (องค์นี้อยู่ทางใต้ แต่ไม่ได้พูดอะไรกัน ท่านได้แต่ยิ้ม)

ถัดมาก็ได้พบกับ หลวงปู่ยิ้ม วัดเจ้าเจ็ดใน จ.อยุธยา ท่านเป็นคนมักดูใคร เข้าใกล้ไม่ค่อยจะได้ สาเหตุเพราะคนอื่นมารบกวนสมาธิของท่านมากเกินไป ใครไปหาท่านก็ด่าบ้างดุบ้าง ท่านบอกอีกว่า “ใจจริงไม่ อยากรจะว่าใครหรอกนะ ถ้าอย่างนั้น ไม่สำเร็จง่าย ๆ บางครั้งเอาไหนไม่ได้ ก็ทำตัวเป็นคนบ้า นั่งพูดกับหมู กับ หมาไป ไม่อาบน้ำบ้าง คนเลยไม่อย่างเข้าใกล้ ด้วยเหตุนี้แหละ ถึงได้มาไหว้ธาตุ กับเขาที่นี้”

ถัดจากนั้นก็ได้มาไหว้ครูบาเทียน วัดโบสถ์ จ.ปทุมธานี ข้าพเจ้าได้ทักทาย ท่านก่อนว่า “โอ...ครูบาได้ พบกันอีกแล้ว” ท่านได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจริญสุข ลาม เมืองมนุษย์” ไพศาลพูดอีกว่า “พบกันวันนี้ครูบาจะมี อะไรบ้าง” ครูบาเทียนบอกว่า “จะให้ข้อธรรมะไปสักหน่อย” ท่านครูบากล่าวว่า “ความถ่องแท้ในธรรม 1 สัจจะ ในธรรม 1 คลายโลกามิส 1 คลายโลกียะธรรม 1 เมื่อคลายได้หมดแล้ว ก็ถอยหลังไม่ได้ เพราะมีกำแพง ธรรมกันไว้ แล้วก็ถูกสัจจะดึงไป ให้มาอยู่ที่นี้อีกนะลามเมืองมนุษย์ ไพศาลก็ตอบครูบาเทียนว่า “ครับ”

แล้วไพศาลก็ได้กลับมาพูดกับครูบาคำแสน วัดป่าดอนมูลอีก ครูบาคำแสน บอกว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่ ทำไปก็ขอให้เก็บเอาส่วนบุญกุศลนั้น ๆ ใส่อกใส่ใจอย่าได้ ยินดียินร้าย ในโลกียะธรรม 8 นั้น เพราะของสิ่งนี้มัน เป็นความสุขที่ดิบอยู่ไม่สุข ตลอดกาล ให้ชวนชวายในธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ให้มากที่สุดเท่าที่จะ มาก ได้ ก็จะเป็นความสุขที่ดีแล้วทั้งโลกนี้และโลกหน้า”

ต่อไปเป็นคำสนทนาระหว่าง ครุบาคันธากับครุบาบุญทา จันทวังโส โดย ไฟศาลนั่งฟังอยู่ ครุบาบุญทาหรือชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า หลวงปู่เทพโลกอุดร ที่ทุกคนใน โลกมนุษย์กำลังกล่าวขวัญถึง หลวงปู่เทพฯ พูดว่า “ทุกวันนี้ มนุษย์กำลังวุ่นวายอยู่กับข้าฯ”

ครุบาคันธ่า ยิ้มแล้วพูดว่า “โลกมนุษย์อยากเห็นตัวครุบา ถ้าจะไปก็ไปได้ ไม่ใช่หรือ”

หลวงปู่เทพฯ “ไม่อยากจะไปโลกมนุษย์หรอก มนุษย์เหม็นสาบ มีแต่โลภ โกรธ หลง อีกประการหนึ่ง ถ้าจะไปโลกมนุษย์ จะต้องประกอบสังขารให้เป็นกายเนื้อ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็จะไม่ไปหรอกนะ”

ครุบาคันธ่า “หลวงปู่ไปเถอะ” ไปโปรดสัตว์ที่ยังมีธุลีในดวงตาเบาบาง ให้ได้ เห็นธรรมจะเป็นประโยชน์ต่อหมู่สัตว์อีกมาก”

หลวงปู่เทพฯ “เอาเถอะ ถ้ามนุษย์คนใดปฏิบัติไกล้มรรคมองค์ 8 ก็จะมีปรากฏ ตัวให้เห็นให้เป็นตัวตน เป็นตัวตน เป็นกายเนื้อนี้แหละ แต่ถ้าไม่ปฏิบัติธรรม ถ้าไป ปรากฏตัวให้เห็น ก็เหมือนกับกบเห็นเพชร ไปก็เสียเวลาเปล่า”

ครุบาคันธ่า ได้แต่ยิ้ม

เมื่อสนทนาเสร็จสิ้นลง ไฟศาลก็ได้คลานเข้าไปหาหลวงปู่เทพโลกอุดร ท่าน ก็ให้ศีลให้พร อันมี “ยะถา วัระริระหา อันว่าแม่น้ำไหลไปยังสมุทรสาครฉันใด...” จนจบ ครุบาอาจารย์ที่อยู่ ณ ที่นั่นก็ว่าตาม เสียงดัง กังวาล ไพเราะเพราะพริ้ง เย็นอก เย็นใจ หลวงปู่เทพฯบอกว่า “สมัยท่านมีชีวิตอยู่ก็ได้เรียนมาบ้าง มาเอากันจริงๆ จังๆ ก็ในปัจจุบันนี้แหละ เมื่อให้ศีลให้พรเสร็จแล้วก็ลากลับ โดยกลับมาพร้อมครุบาคันธ่า และพญาพิงคราช

มาก็มาในลักษณะลงผ่านบ้านผ่านเมืองมาอีกหลายชั้น หลายหลังต่อหลายหลัง ระหว่างทางก็ได้พบกับ คนๆ หนึ่ง ครุบาคันธ่าพูดขึ้นว่า “เออ...พบกันวันนี้ก็ดีแล้ว ถึงเวลาจะพูดกันแล้ว

คนนั้นก็นั่งลงแล้วพูดขึ้นว่า “โหว้สาครุบาเจ้า ข้าพเจ้านี้มีชื่อว่า นายตา แก้วมา ขอส่งไปหาแม่บัวจิ้น แก้วมาว่าข้าพเจ้าสุขสบายดีแล้ว ของกินของท่านมีมากแล้ว และจะไปเกิดยังโลกมนุษย์เดือน 7 หนานี้และยัง ไม่อ้อมในการทำบุญทำทาน และเป็น ไปตามวิถีสงสาร เกิดชาติหน้าจะเป็นคนบ้าน หมดบุญจากคนบ้านจะได้ เกิดเป็น พระภิกษุอีก 3 ชาติจะหมดเชื้อเกิด”

ไฟศาลได้ถามว่า “พ่ออ้อย มาอยู่โลกนี้เมื่อไร”

นายตาแก้วมาบอกว่า “สิ้นบุญเมื่อวันที่ 18 ธ.ค. 2558 จากนั้นวันที่ 21 ธ.ค. 2558 ก็ได้มาอยู่ที่นี้ ที่นี้ คือกุศลผลบุญของข้าพเจ้า” และพูดต่อไปอีกว่า “บ้านที่อยู่อาศัย อยู่นี้หลังใหญ่มากอาหารก็เต็มไปหมดแต่ เป็นอาหารทิพย์ กินเท่าไรก็ไม่รู้จักหมดบอกแม่บัวจิ้นว่า ถ้าอยากสุขสบายอย่างข้า ก็ทำบุญกุศลไปเรื่อย ๆ อย่าได้ขาด” จากนั้นต่างคนก็ต่างลากันกลับ

หมายเหตุ: บันทึกพิเศษเรื่องนมัสการหลวงปู่ ณ เกศแก้วจุฬามณีนี เป็นเรื่องที่คุณไฟศาล แสนไชย ได้นิพนธ์ (ฝัน) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2559 มาแล้วแต่ได้บันทึก เก็บไว้เป็นการส่วนตัวไม่เปิดเผยเพราะเกรงว่าจะเป็น การไม่ดีต่อตัวคุณ ไฟศาลเอง โดยคุณวิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เป็นผู้เรียบเรียงอีกทีหนึ่ง จน กระทั่ง ข้าพเจ้าได้ไปค้นพบเอกสารชิ้นนี้ข้าจึงได้ขออนุญาตคุณไฟศาล นำมารวบรวมลงในหนังสือเล่มนี้ เพื่อให้ผู้ที่สนใจเฉพาะกลุ่มได้อ่านดู สำหรับนายตาแก้วมาในนิมิตเรื่องนี้ก็มีตัวตนจริงเช่นกันและ เมื่อข้าพเจ้า ได้ไปตรวจสอบข้อมูลแล้วก็ถูกต้อง ตรงตามความเป็นจริงทุกประการ